

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

Boirines venjatives

1 De què va? Alamo Bay. Han passat 100 anys que un vaixell carregat de leprosos es va cremar amb els malalts dintre i ara...

2 Com va? Jo ja he estat aquí, que dirien Jordi Balló i Xavier Pérez. Per cert, aprofito l'avinentesa per recomanar el seu recent llibre, *Jo ja he estat aquí. Ficcions de la repetició* (Ed. Empúries). Com deia, amb Terror en... l'espectador no pot evitar el sentiment de record. Però segons Kierkegaard, mentre que la repetició fa feliç l'home, el record el fa desgraciat. El film que comentem és el *remake* de *La niebla* (1980) dirigit per John Carpenter i que ara produeix el seu clònic. Què ha passat en aquests vint-i-cinc anys de coll? A jutjar pel que

hem vist a la pel·lícula de Rupert Wainwright, ben poca cosa. I no bona. Continuen presents els mateixos tòpics del gènere (nits turmentoses amb traïdoria, mans sobtades a l'espatlla de la noia, cops d'efecte sonor, salvaments en el darrer minut), tot millorant, però, l'acabat dels efectes visuals, amb una boira fantasmal que, qual tsunami evanescent, envaeix cada racó dels decorats virtuals. Què més? A la seva manera, el film adverteix sobre els (mals)

afectes humans. Que tot crim acaba pagant. O dit sense embuts: no es tracta de justícia sinó de venjança. Selectiva.

3 I va: per a amants de la boira, dels *remakes* digestius i amb cossos *danone*.

Terror en la niebla
 Director: Rupert Wainwright.
 Intèrprets: Tom Welling, Maggie Grace, Selma Blair, DeRay Davis, Sara Botsford. EUA, 2005. 100 minuts.
 Lauren.